

«Міжнародна амністія», «Terre des hommes», Міжнародний рух Червоного Хреста і Червоного Півмісяця. Співпрацю цих організацій можна охарактеризувати аббревіатурою DDR – Disarmament, Demobilization, Reintegration (роззброєння, демобілізація, реінтеграція). Також 12 лютого міжнародна громадськість проводить кампанію протесту проти втягування дітей у збройні конфлікти. Згідно статистичних даних, наведених в альтернативній доповіді гуманітарної організації «Коаліція за заборону використання дітей-солдатів» (Coalition to Stop the Use of Child Soldiers), близько 300 000 осіб, які не досягли 18-річного віку, нині беруть участь у збройних конфліктах або служать у військових та напіввійськових формуваннях, як мінімум, в 50 країнах світу, на всіх континентах, крім Антарктиди.

Отже, дитина-солдат – це жахливе явище сьогодення, яке показує всю аморальність і жах війни. Світова спільнота повинна докладати максимальних зусиль для визнання, реалізації та захисту прав дітей, адже будь-які збройні конфлікти, крім порушення їх прав і свобод, завдають їм значних фізичних та психологічних страждань, що в майбутньому може спричинити формування асоціальних особистостей, які навряд чи зможуть стати повноцінними членами суспільства.

Одержано 20.04.2017

УДК 342:340.114

Марія Сергіївна Хмелик,

курсант 3 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Варуң Л. Д.

СИСТЕМА ДЖЕРЕЛ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Питання щодо джерел права є досить актуальним, оскільки джерела права виконують визначальну роль у формуванні політико-правової культури та політико-правової свідомості.

Зазначимо, що конституційно-правові джерела досить різноманітні. Їх відмінності здебільшого пов'язані з різними підходами до розуміння права в цілому та існуванням різних моделей правових систем. Зокрема, джерелами конституційного права в окремо взятій державі є нормативні акти, що містять норми, які регулюють конституційно-правові відносини.

Основним джерелом цієї галузі права в переважній більшості країн (виняток становлять деякі мусульманські держави) є Конституція.

Зазначимо, що майже в усіх країнах світу це єдиний нормативний акт вищої юридичної сили, що регламентує окремі сторони економічної і політичної організації суспільства, встановлює засади державного ладу і визначає основи правового статусу особи.

Серед інших джерел конституційного права можна виділити такі, як:

- конституційні закони (вносять зміни до конституції або доповнюють її);
- органічні закони (приймаються на основі бланкетних, тобто відсилочних, норм конституції, зазвичай регулюють будь-який інститут конституційного права в цілому);

- звичайні закони (регулюють окремі питання, наприклад, закон про вибори президента);

- надзвичайні закони – нормативні акти тимчасового характеру, які приймаються за надзвичайних обставин і можуть призупиняти дію чинних у відповідній сфері законів (наприклад, для забезпечення безпеки громадян у разі катастроф, епідемії);

- **конституційно-правові договори**, які поділяються на міжнародні та внутрішньодержавні. **Міжнародні договори** регулюють конституційні питання і передбачають їхнє безпосереднє застосування (наприклад, Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод 1950 р.). У ст. 118 Конституції Республіки Македонія 1991 р. встановлено, що «міжнародні договори, ратифіковані відповідно до Конституції, є частиною внутрішнього законодавства і не можуть бути змінені законом». **Внутрішньодержавні договори** регулюють конституційні питання між суб'єктами територіальних одиниць, що входять до складу однієї держави, або між державними органами однієї держави (наприклад, розділ Чехословаччини на Чехію та Словакію 1993 р.);

- регламенти парламентів і їх палат, що встановлюють внутрішню організацію і процедуру роботи цих органів;

- акти глави держави і органів виконавчої влади (укази монарха, декрети президента, постанови уряду, акти міністрів деяких відомств, наприклад, постанови центральної виборчої комісії про порядок складання списків виборців;

- акти органів конституційного контролю (конституційних судів, конституційних рад та ін.), які дають офіційні тлумачення Конституції, визначають, чи відповідають положенням конституції ті або інші закони;

- судові прецеденти – рішення судів вищих інстанцій, які публікуються ними і стають основою для прийняття іншими судами аналогічних рішень у подібних справах;

- конституційні звичаї – це правила поведінки, ніде в офіційних виданнях не записані як такі, однак протягом тривалого часу застосовуються й мовчазно санкціонуються державою. Втім, судом вони в будь-якому випадку не захищаються;

- джерела релігійного характеру (наприклад, Коран для мусульманських країн);

- доктрини відомих учених-юристів. Так, відомий французький правознавець Рене Давид зазначав, що доктрина становить дуже важливе джерело права.

Слід звернути увагу на те, що у даний час в рішеннях, наприклад, британських судів можна зустріти посилання на праці вчених-юристів, але вони

розглядаються не як джерело права, а як засіб обґрунтування, додаткової аргументації судового рішення;

Відмітимо, що у федеративних державах, зокрема, до джерел конституційного права відносять також конституції суб'єктів федерації, акти органів місцевого самоврядування, тощо.

Необхідно звернути увагу і на те, що у державах із тоталітарними режимами важливе значення мають документи правлячих партій.

Отже, під джерелами конституційного (державного) права розуміють зовнішні форми закріплення конституційно-правових норм, способи надання цим нормам загальнообов'язкового характеру, офіційні способи їх закріплення.

Одержано 21.04.2017

УДК [342.2:329](477)

Микита Сергійович Ємельянченко,

курсант 1 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Устименко О. С.

ПОЛІТИЧНИЙ ПЛЮРАЛІЗМ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Сучасний розвиток України, як демократичної, правової та соціальної держави, характеризується змінами у політичній, економічній, культурній та соціальній сферах, станом протиборства партій та громадських рухів, зіткненням позицій різних соціальних груп. Вищезазначені процеси й обумовлюють актуальність дослідження такої проблеми як політичний плюралізм, оскільки політичний плюралізм виступає одним із головних принципів демократичної держави. якою і є Україна.

Проблемі політичного плюралізму присвячено чимало праць вітчизняних та зарубіжних учених. Поняття «політичного плюралізму» має досить широке тлумачення, однак можливо виділити одну властивість, яка об'єднує всі підходи до його розуміння: принцип політичного плюралізму виступає повним запереченням політичного монополізму в житті суспільства.

У науково-юридичній літературі політичний плюралізм розглядається як система суспільних відносин, яка передбачає існування і конкуренцію різноманітних політичних сил; як принцип пристрою й функціонування політичної системи, який спрямований на задоволення потреб населення, знаходження оптимальних політичних рішень та шляхів суспільного розвитку.

Слід звернути увагу на думку В. В. Якімова, який зазначає, що забезпечення принципу політичного плюралізму відбувається одразу на кількох рівнях. З одного боку, це забезпечення функціонування багатопартійної системи, оскільки саме політичні партії виступають носіями і одночасно реалізаторами тих політичних ідей і концепцій, які притаманні сучасному демократичному